

Sygn. akt II K 1734/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Magdalena Rybak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 2014 r.

s p r a w y : Z. H.

córki J. i L. z domu F.

ur. (...) w K.

oskarżoną o to, że:

nie później niż w dniu 08.10.2013 roku w J. udzieliła pomocnictwa A. H. dla uzyskania w (...) Bank SA Oddział J., ul. (...), kredytu pieniężnego w kwocie 150 000,00 złotych, poprzez przerobienie w celu użycia za autentyczny dokumentu wydanego przez Urząd Skarbowy w J. o numerze US.RP. (...) z dnia 03.09.2013 roku o nazwie „Postanowienie w sprawie zaliczenia nadpłaty podatku” w ten sposób, że zmieniła treść odręcznie wpisaną na tym druku w szczególności w zakresie zaliczenia podatku VAT, wskazując nadpłatę za okres kwietnia, maja i czerwca 2013 roku w wysokości 7500 złotych, a który to dokument, mający istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, został następnie przedłożony wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu;

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżoną **Z. H.** za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to za podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej **Z. H.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **Z. H.** karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 788/13, 789/13, 790/13, 791/13, 792/13, 793/13, 794/13, 795/13, 796/13, 797/13, 798/13, 799/13, 800/13, 801/13, 802/13, 803/13, 804/13, 805/13, 806/13, 807/13, 808/13, 809/13, 810/13, 811/13, 812/13, 813/13, 814/13, 815/13, 816/13, 817/13, 818/13, 819/13, 820/13;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonej **Z. H.** kary grzywny zalicza okres jej zatrzymania w dniu 14.10.2013 r.;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza w całości od oskarżonej **Z. H.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 290 zł, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza jej 200 zł opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. H. ma wykształcenie wyższe ekonomiczne. Wraz z mężem A. H. mieszka w J. przy ul. (...). A. H. prowadzi działalność gospodarczą – Sklep (...) przy ul. (...) oficyna. Z. H. pomagała mężowi w prowadzeniu tej działalności gospodarczej zajmując się tzw. sprawami biurowymi. A. H. zamierzał uzyskać kredyt na swoją działalność gospodarczą. Po skontaktowaniu się z biurem pośrednictwa kredytowego – (...) prowadzonym przez E. Ł. (1) A. H. wraz z żoną Z. H. ustalili, jakie dokumenty są wymagane by uzyskać ów kredyt. Jednym z tych dokumentów było m.in. zaświadczenie z urzędu skarbowego o dokonaniu wpłaty na podatek dochodowy za trzy ostatnie miesiące. A. H. nie posiadał takiego dokumentu.

(dowód:

- wyjaśnienia Z. H. k. 87-90,119-121;
- zeznania A. H. k.68-70;
- zeznania E. Ł. (1) k. 91-93)

Z. H. w nieustalonym dniu, ale nie później niż w dniu 8 października 2013 roku chcąc by jej mąż mógł uzyskać kredyt pieniężny w kwocie 150 000 złotych, w pierwszej kolejności, w celu użycia za autentyczny, dokument wydany przez Urząd Skarbowy w J. o numerze US.RP. (...) z dnia 03.09.2013 roku o nazwie „Postanowienie w sprawie zaliczenia nadpłaty podatku” w ten sposób, że zmieniła treść odręcznie wpisaną na tym druku w szczególności w zakresie zaliczenia podatku VAT, wskazując nadpłatę za okres kwietnia, maja i czerwca 2013 roku w wysokości 7500 złotych a następnie wiedząc, że dokument ten jest niezbędny by uzyskać ów kredyt przekazała ten przerobiony dokument E. Ł. (1). Następnie dokument ten złożono w dniu 8 października 2013 roku w (...) Bank SA Oddział w J. przy ul. (...) dołączając go do innych dokumentów dołączonych uprzednio do wniosku kredytowego, o kredyt pieniężny w kwocie 150 000 złotych.

(dowód:

- wyjaśnienia Z. H. k. 87-90,119-121;
- zeznania A. H. k.68-70;
- zeznania E. Ł. (1) k. 91-93;
- zeznania J. M. k.4-9;
- zeznania E. Ł. (2) k.109-110;
- zeznania A. R. k.113-113)

Z. H. nie była uprzednio karana sędownie za przestępstwa.

(dowód:

- zapytanie o karalność k.102)

Oskarżona Z. H. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że jej mąż zamierzał wziąć kredyt. Opisała, że doradca kredytowy poinformował ich, że do uzyskania kredytu w (...) Bank SA Oddział J. w kwocie 150 000 złotych potrzebne jest zaświadczenie o nie zaleganiu w płatności składek za podatek dochodowy za trzy miesiące zaś oni dysponowali jedynie zaświadczeniem z Urzędu Skarbowego w J. o zaliczeniu nadpłaty podatku VAT na poczet

podatku dochodowego. Wyjaśniła, że przerobiła zaświadczenie uzyskane z Urzędu Skarbowego z dnia 03.09.2013r. w ten sposób, że wskazała, jakoby posiadali nadpłatę w kwocie 7500 złotych, która została zaliczona na poczet podatku dochodowego a następnie to zaświadczenie zostało dołączone do wniosku o uzyskanie kredytu gotówkowego w (...) Bank SA. Zapewniła, że wraz z mężem zamierzali spłacić ów kredyt w całości.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia Z. H. w zakresie w jakim przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz w zakresie okoliczności w jakich podjęła określone działania były wiarygodne. Wyjaśnienia te znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków A. H., E. Ł. (1), E. Ł. (2), A. R. a także J. M., E. Ł. (2) i A. R. – pracownicy Urzędu Skarbowego w J. kategorycznie zeznały, iż dokument o numerze US.RP. (...) z dnia 03.09.2013 roku o nazwie „Postanowienie w sprawie zaliczenia nadpłaty podatku” został przerobiony w ten sposób, że m.in. zmieniono w nim sumę nadpłaty podatku od towarów i usług – (...) z rzeczywistej kwoty 203 złote na kwotę 7 500 złotych oraz wskazano, że nadpłata dotyczy okresu kwiecień, maj i czerwiec 2013r. pomimo, iż dotyczyła ona w rzeczywistości miesiąca lipca 2013r. Oskarżona w swoich wyjaśnieniach przyznała, że sama przerobiła ów dokument opisując, iż przerobienie tegoż dokumentu dotyczyło tych zmian, które wskazały pracownicy urzędu skarbowego. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważania wiarygodności tych wyjaśnień. Z. H. nie miała bowiem żadnego powodu by wskazywać na swoje działania, narażające ją na odpowiedzialność karną, gdyby nie miały one miejsca w rzeczywistości. Podkreślić należy, iż z wiarygodnych zeznań nie tylko A. H. ale także E. Ł. (1) i J. M. wynikało, iż dokument ten był niezbędny do uzyskania przez A. H. kredytu gotówkowego w kwocie 150 000 złotych w (...) Bank SA. Pracownica tegoż banku wprost zeznała, iż centrala banku, po pierwotnym niezaakceptowaniu wcześniejszego wniosku kredytowego zgodziła się na tzw. „odstępstwo” na zmianę oferty – przyznanie A. H. kredytu w oczekiwanej przez niego wysokości 150 000 złotych tj. wyższej niż pierwotnie była zaakceptowana przez bank, pod warunkiem, że dostarczy on dodatkowe dokumenty tj. potwierdzenie wpłaty podatku dochodowego za trzy ostatnie miesiące tj. za kwiecień, maj i czerwiec 2013r. Tym samym logiczne i wiarygodne były wyjaśnienia oskarżonej, że przerobiła ona wyżej opisany dokument, nadając mu treść oczekiwaną przez banku po to by pomóc mężowi w uzyskaniu kredytu w (...) Bank SA., wiedząc, że bez tego dokumentu bank nie udzieli mu kredytu w takiej wysokości.

Sąd nie znalazł podstaw do podważania wiarygodności wyjaśnień oskarżonej a także zbieżnych z nimi zeznań A. H., iż oboje zamierzali spłacać kredyt o jaki ubiegali się w dniu 14 października 2013r. w (...) Bank SA. Oddział w J. przy ul. (...).

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów ujawnionych w toku procesu, bowiem były one sporządzone przez powołane do tego podmioty w granicach ich kompetencji, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

W świetle powyższych dowodów Sąd ustalił, że oskarżona Z. H. swoim zachowaniem podjętym w nieustalonym dniu, ale nie później niż w dniu 8 października 2013 roku polegającym na tym, że udzieliła pomocnictwa A. H. dla uzyskania w (...) Bank SA Oddział J., ul. (...), kredytu pieniężnego w kwocie 150 000,00 złotych, poprzez przerobienie w celu użycia za autentyczny dokumentu wydanego przez Urząd Skarbowy w J. o numerze US.RP. (...) z dnia 03.09.2013 roku o nazwie „Postanowienie w sprawie zaliczenia nadpłaty podatku” w ten sposób, że zmieniła treść odręcznie wpisaną na tym druku w szczególności w zakresie zaliczenia podatku VAT, wskazując nadpłatę za okres kwietnia, maja i czerwca 2013 roku w wysokości 7500 złotych, a który to dokument, mający istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, został następnie przedłożony wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu, wyczerpała znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżona Z. H. działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim przemyślanym. Chcąc by jej mąż A. H. dopuścił się przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. tj. przedłożył w (...) Bank SA przerobiony dokument mający istotne znaczenie dla uzyskania kredytu w celu uzyskania w tym banku kredytu gotówkowego w kwocie 150 000 złotych podjęła działania mające umożliwić mu dokonanie tegoż czynu, przy czym działania te miały istotne znaczenie dla dokonania tegoż czynu. W tym celu Z. H. przerobiła dokument wydany przez Urząd Skarbowy w J. o numerze US.RP. (...) z dnia 03.09.2013 roku o nazwie „Postanowienie w sprawie zaliczenia nadpłaty podatku” w ten sposób, że zmieniła treść

odręcznie wpisaną na tym druku w szczególności w zakresie zaliczenia podatku VAT, wskazując nadpłatę za okres kwietnia, maja i czerwca 2013 roku w wysokości 7500 złotych (czym wyczerpała znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k.) a następnie przekazała go pośrednikowi kredytowemu która dołączył go, w dniu 8 października 2013r., do wniosku kredytowego, który został złożony w (...) Bank SA Oddział w J. przy ul. (...). Tym samym oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała także znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. zw. z art. 297 § 1 k.k.

Oskarżona jednym czynem wyczerpała znamiona dwóch przepisów ustawy karnej toteż jej zachowanie należało zakwalifikować przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Z. H. działa z rozeznanieniem zaś z racji wieku i wykształcenia są jej niewątpliwie znane normy społeczne. Można jej zatem przypisać winę.

Czyn oskarżonej charakteryzował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Na stopień społecznej szkodliwości tego czynu miał wpływ z jednej strony sposób działania oskarżonej zaś z drugiej strony okoliczności popełnienia tegoż czynu. Oskarżona działała z premedytacją, podejmując szereg działań by jej mąż mógł uzyskać kredyt gotówkowy w oczekiwanej przez siebie wysokości. Nie można jednak przeoczyć, iż sposób przerobienia dokumentu – zamalowanie określonych danych korektorem a następnie wypisanie innych danych nie było wyrafinowanym sposobem działania oskarżonej. Ponadto nie można przeoczyć, iż ów przerobiony dokument miał wpływ jedynie na wysokość kredytu jaki A. H. mógł uzyskać w danym banku tj. (...) Bank SA nie zaś na powstanie u niego zdolności kredytowej.

Przy wymiarze kary Sąd potraktował jako okoliczność łagodzącą przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz jej dotychczasową niekaralność, która pozwala przypuszczać, że czyn Z. H. będący przedmiotem tego postępowania był incydentem w jej życiu. Z tych względów jako adekwatną do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej Sąd wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara w tym wymiarze, pozostająca powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, powinna uświadomić oskarżonej wagę jej czynu. Sąd uznał, że nie ma potrzeby wymierzać oskarżonej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, ponieważ wystarczającym środkiem oddziaływania będzie kara o charakterze wolnościowym. Dlatego warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata. Sąd doszedł do wniosku, że wobec Z. H. zachodzą powody, by przypuszczać, że popełniony przez nią czyn był incydentem, zaś wymierzenie kary o charakterze izolacyjnym jest zbędne do osiągnięcia wobec niej celów kary, zwłaszcza zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez nią przestępstwa. W ocenie Sądu minimalny tj. dwuletni okres próby jest wystarczający dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonej.

Na podstawie na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 788/13, 789/13, 790/13, 791/13, 792/13, 793/13, 794/13, 795/13, 796/13, 797/13, 798/13, 799/13, 800/13, 801/13, 802/13, 803/13, 804/13, 805/13, 806/13, 807/13, 808/13, 809/13, 810/13, 811/13, 812/13, 813/13, 814/13, 815/13, 816/13, 817/13, 818/13, 819/13, 820/13, gdyż pochodziły one bezpośrednio z przestępstwa.

W ocenie Sądu, wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, dla osiągnięcia zakładanych celów kary koniecznym było wymierzenie oskarżonej Z. H. karę 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda (art. 71 § 1 k.k.). Podkreślić należy, iż czyn z art. 297 § 1 k.k. służy do kryminalizacji zachowań na przedpolu naruszenia dóbr prawnych chronionych przez art. 286 k.k. Jest, co więcej, przestępstwem o charakterze formalnym, dla jego realizacji nie jest konieczne wystąpienie skutku w postaci uzyskania kredytu, a tym bardziej zaistnienia szkody majątkowej (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2013r. w sprawie II AKa 188/13 LEX nr 1342397). Nie można zatem uznać, iż Z. H. podjęła działania by jej mąż A. H. uzyskał korzyść majątkową. Działanie w celu uzyskania przez jej męża kredytu gotówkowego (który należy spłacić wraz z odsetkami) nie jest tożsame z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż co jest oczywiste, zaciągnięcie zobowiązania kredytowego nie zawsze wiąże się z korzyścią majątkową (zyskiem) lecz może powodować stratę. Z tych też względów Sąd uznał, że nałożenie na Z. H. kary grzywny na innej podstawie (tj. na podstawie art. 33 § 2 k.k.) w realiach niniejszej sprawy nie było możliwe.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonej Z. H. kary grzywny tj kary, która jest wykonywana Sąd zaliczył okres jej zatrzymania w dniu 14 października 2013 r.

Zasadą w procesie karnym jest ponoszenie przez oskarżanego kosztów procesu a wyjątkiem od zasady zwolnienie od tego obowiązku. Oskarżona posiada możliwości zarobkowe. Nie istnieją zatem w ocenie Sądu przesłanki określone w art. 624 k.p.k. przemawiające za zwolnieniem jej w całości lub części od ponoszenia przedmiotowych kosztów. Z tych też względów Sąd, na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 290 złotych w tym na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 i art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył jej opłatę w wysokości 200 złotych.